

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ 2022. Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

*Των εν Νικοπόλει της Αρμενίας 45 μαρ-
τύρων, Γρηγορίου επισκόπου Άσσου.*

έτος 15^ο Τεύχος 658

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. Η', 5-13)

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη- θεολόγου

« Ακούσας δε Ιησούς εθαύμασε και είπε, αμην λέγω υμίν, ουδε εν τω Ισραήλ τοσαύτην πίστιν εύρο... Και είπεν ο Ιησούς τω εκατοντάρχω ύπαγε και ως επίστευσας γενηθήτω σοι, και ιάθη ο παις αυτού εν τη ώρα εκείνη.»

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός μετά τη θαυμαστή επί του όρους ομιλία Του κατέβηκε προς τη λίμνη της Γαλιλαίας, ενώ τον ακολουθούσε πλήθος κόσμου. Μετά τη θεραπεία ενός λεπρού και μόλις ο Χριστός μπήκε στην Καπερναούμ, Τον

πλησίασε ένας εκατόνταρχος του Ρωμαϊκού στρατού και σύμφωνα με τον ευαγγελιστή Ματθαίο τον παρακαλούσε λέγοντας: «Κύριε, ο παις μου βέβληται εν τη οικία παραλυτικός, δεινώς βασανιζόμενος» (Ματθ. η', 6). Στο πρωτότυπο κείμενο του Ματθαίου αναφέρεται για το δούλο. Η λέξη «παις», δείχνει πως αυτός ο ανώτερος αξιωματικός ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για τον ικανό υπηρέτη, ο οποίος φαινόταν να είναι στο

τέλος της ζωής του και βασανιζόταν από φοβερούς πόνους. Η αγάπη, το έλεος και η πίστη του εκατόνταρχου προκαλούν αμέσως το θαύμα. Αναπάντεχα για τον εκατόνταρχο ο Ιησούς του απαντάει: «Και λέγει αυτώ ο Ιησούς, εγώ ελθών θεραπεύσω αυτόν».(Ματθ.η΄,7). Ο Κύριος έδειξε εδώ την παντοδυναμία και την θεότητα Του, ο οποίος συγκινείται ιδιαίτερα από τα πάθη και τα προβλήματα των ανθρώπων και έσπευδε συνεχώς προς βοήθεια. Ο Χριστός εδώ δεν ξεχωρίζει φυλετικά τον εκατόνταρχο και όπως φαίνεται σε πολλές αγαθοεργίες Του, εκδηλώνει τη διάθεση να εισέλθει στο σπίτι ενός αλλοεθνούς. Ο εκατόνταρχος όμως με πολύ μεγάλη ταπείνωση Του αποκρίνεται: «και αποκριθείς ο εκατόνταρχος έφη. Κύριε, ουκ ειμί ικανός ίνα μου υπό την στέγην εισέλθεις, αλλά μόνον ειπέ λόγω και ιαθήσεται ο παις μου».(Ματθ.η, 7). Από γνήσια ταπείνωση ο αξιωματικός θεωρεί ότι είναι ανάξιος, όχι μόνο για την ευεργεσία που θα του γίνει, αλλά και να εισέλθει στην οικία του ο Χριστός. Μπροστά στην αγιότητα του Χριστού, θεωρεί τον εαυτό του τιποτένιο και αμαρτωλό. Η πίστη του φαίνεται πως είναι πολύ μεγάλη, γιατί δέχεται το Χριστό ως Θεό, αφού δηλώνει ότι μόνο με ένα λόγο Του και εξ αποστάσεως, ο Κύριος μπορεί να θεραπεύσει το δούλο. Συνεχίζει ακόμη ο εκατόνταρχος « είμαι κι εγώ άνθρωπος της εξουσίας κι έχω στρατιώτες στη διοίκησή μου. Λέγω στον ένα πήγαινε και πηγαίνει και στον άλλο έλα κι έρχεται και στο δούλο μου κάνε αυτό και το κάνει». Το νόημα των λόγων του εκατόνταρχου είναι, κατά τη γνώμη μου, η εξής: Όπως εγώ υπό την εξουσία μου έχω στρατιώτες που με υπακούν, έτσι και σύ έχεις υπό την εξουσία σου τις αγγελικές δυνάμεις, που τους αποστέλλεις σε βοήθεια των ανθρώπων. Εσύ εξουσιάζεις τα πάθη, τη ζωή και το θάνατο των ανθρώπων. Αφού εγώ είμαι κάτω από την εξουσία του Καίσαρα, μπορώ να εξουσιάζω άλλους, εσύ που δεν έχεις άλλον να σε εξουσιάζει, μπορείς, επομένως, να εκτελέσεις τα πάντα, γιατί είσαι παντοδύναμος. Ο Κύριος άκουσε τα λόγια του αξιωματικού, θαύμασε και είπε σε εκείνους που τον ακολουθούσαν: «Αμήν λέγω υμίν, ουδέ εν τω Ισραήλ τοσαύτην πίστιν εύρον. Λέγω δε υμίν ότι πολλοί από ανατολών και δυσμών ήξουσι και ανακληθήσονται μετά Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ εν τη βασιλεία των

ουρανών» (Μαυθ.η',10-11). Σε ελεύθερη απόδοση, αληθινά σας λέγω ότι δε βρήκα τόσο μεγάλη πίστη ούτε μεταξύ των Ισραηλιτών, που είναι εκλεκτός λαός του Θεού. Σας διαβεβαιώνω ότι πολλοί, σαν τον εκατόνταρχο, θα έρθουν απ' όλα τα μέρη του κόσμου και θα καθίσουν στο τραπέζι της βασιλείας του Θεού, ενώ εκείνοι που κατάγονται από τους πατριάρχες Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ θα ριχτού στο σκοτάδι. Και μετά αυτά τα λόγια του Κυρίου γύρισε προς τον εκατόνταρχο και του είπε: «...ύπαγε και ως επίστευσας γεννηθήτω σοι, και ιάθη ο παις αυτού εν τη ώρα εκείνη»(Ματθ.η', 13). Εδώ θα σταθούμε και θα σχολιάσουμε δυο χαρακτηριστικά για τα οποία επαινείται ο εκατόνταρχος από τον Κύριο. Ο εκατόνταρχος, 'όπως προκύπτει από την ευαγγελική περικοπή, διακατέχεται και κοσμείται από δυο σημαντικές αρετές για τη δική του πνευματική ζωή, αλλά που πρέπει να χαρακτηρίζουν και να κοσμούν κάθε άνθρωπο και ιδιαίτερα εμάς τους χριστιανούς, την ταπείνωση και την πίστη. Ο άγιος Νεκτάριος αναφέρει για την πίστη πως είναι « θείον δώρον, καρπός της θείας αποκαλύψεως, διδάσκαλος των θείων αληθειών, κλίμαξ ουρανού και γης, σύνδεσμος Θεού και ανθρώπων». Ο εκατόνταρχος έχοντας μεγάλη πίστη ζητά από το Χριστό με ένα Του λόγο, ο οποίος είναι αρκετός, για να θεραπευτεί ο δούλος του. Για τη βεβαιότητα αυτή, ότι ένας λόγος είναι αρκετός για να γίνει καλά ο δούλος του, χρησιμοποιεί την εξουσία που έχει στους στρατιώτες του και την υποταγή εκείνων προ αυτόν, όπως παραπάνω σας ανέλυσα τα λόγια του, για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το ίδιο ισχύει και πρέπει να εφαρμόζεται στις σχέσεις Θεού και ανθρώπων. Οι άνθρωποι πρέπει να υπακούν στο θέλημα του Θεού. Ο ίδιος ο Χριστός μας διαβεβαίωσε για τη δύναμη που έχει η πίστη στον άνθρωπο: «αμήν γαρ λέγω υμίν, εάν έχητε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, ερείτε τω όρει τούτω μεταβήθι εντεύθεν εκεί και μεταβήσεται και ουδέν αδυνατίσει υμίν»(Ματθ.17,20).

Είδαμε πως ο Κύριος αποκαλύπτοντας την πραγματική πίστη του εκατόνταρχου, του αναγγέλλει πως θα πάει στο σπίτι του. Ο Ρωμαίος αξιωματικός αναγνωρίζοντας την αναξιότητά του να δεχθεί το Χριστό στο σπίτι του , απάντησε πως δεν είναι ικανός να δεχθεί στο σπίτι του

το Χριστό. Εδώ ξεπηδά η δεύτερη μεγάλη αρετή του εκατόνταρχου, η ταπείνωση. Η ταπείνωσή του είναι τόσο μεγάλη, γιατί, αν και ειδωλολάτρης, έχει επίγνωση της αμαρτωλότητάς του και θεωρεί τον εαυτό του ανάξιο, ώστε να δεχθεί το Χριστό στο σπίτι του.

Το ταπεινό φρόνημα και η αυτογνωσία για την αμαρτωλότητά μας έναντι του Θεού είναι μεγάλη αρετή, θεμέλιο αρραγές όλων των αρετών, οδηγός ηθικής ανύψωσης, μέσο προς το Θεό φιλίας και επικοινωνίας. Η ταπείνωση μας προκαλεί μέγιστη ωφέλεια, γιατί μας παρέχει τη σωτηρία της ψυχής μας. Ο ίδιος ο Κύριος μας αναφέρει: «όστις ουν ταπεινώσει εαυτόν ως το παιδίον τούτο, ούτος εστίν ο μείζων εν τη βασιλεία των ουρανών»(Ματθ.18,5).

Η ταπείνωση στον άνθρωπο πρέπει να είναι ειλικρινής και αυθεντική και όχι υποκριτική. Ο απόστολος των εθνών Παύλος δίνει εντολή στους εκλεκτούς να ενδυθούν ως ένα πνευματικό ένδυμα την ταπεινοφροσύνη: «ενδύσασθε ουν, ως εκλεκτοί του Θεού άγιοι και ηγαπημένοι, σπλάχνα οικτιρμού, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα μακροθυμίαν» (Κολ.3,12).

Στο σημείο αυτό της αυτογνωσίας και της ταπείνωσης υπολειπόμαστε εμείς που βρισκόμαστε κάτω από τη χάρη του Θεού. Από τη στιγμή που υπάρχει έλλειμμα ταπείνωσης, υπάρχει και έλλειμμα πίστης, γιατί χωρίς ταπείνωση, το κάθε αίτημά μας προς το Θεό δεν αποτελεί ικεσία, αλλά απαίτηση, η οποία δε στηρίζεται στην αγάπη του Θεού, αλλά στη δική μας αυτοεκτίμηση και εγωπάθεια. Αυτός που πιστεύει φοβάται και αυτός που φοβάται ταπεινώνεται. Αυτή η ταπείνωση κι αυτή η πίστη πολλές φορές απουσιάζει από τους ανθρώπους και ιδιαίτερα από εμάς τους βαπτισμένους χριστιανούς, επειδή θεωρούμε τον εαυτό μας ως εκλεκτά τέκνα του Θεού, επειδή βρισκόμαστε μέσα στην Εκκλησία. Αποβολή, λοιπόν, της εγωπάθειας, θερμή πίστη και ειλικρινή ταπείνωση, αυτό μας διδάσκει η σημερινή ευαγγελική περικοπή. Αμήν.